

A SZENTATYA ÜZENETE
A BETEGEK XXIII. VILÁGNAPJA ALKALMÁBÓL
(2015. FEBRUÁR 11.)

Sapientia cordis.

“A vaknak úgy szolgáltam, hogy a szeme voltam, a sántának meg én voltam a lába.”

(Jób 29,15)

Kedves Testvérek!

A Betegek XXIII. Világnapja alkalmából, amit Szent II. János Pál pápa kezdeményezett, hozzátok fordulok, akik a betegség terhét hordozva különféle módokon csatlakoztok Krisztus szenvedő testéhez; és hozzátok is, az egészségügy területén dolgozó hivatásbeliek és önkéntesek.

Az idei év témája arra indít bennünket, hogy Jób könyvének egy kifejezésén elmélkedjünk: «A vaknak úgy szolgáltam, hogy a szeme voltam, a sántának meg én voltam a lába» (29,15). Elmélkedésem vezérfonala a “*sapientia cordis*”, vagyis a szív bölcsessége.

1. Ez a bölcsesség nem elvont, elméleti ismeretet jelent, nem gondolataink gyümölcse. Ahogyan Szent Jakab ír erről a levelében, sokkal inkább “tisza, aztán békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalom tölti el, és gazdag termést hoz, nem részrehajló, nem képmutató” (3,17). Vagyis olyan *magatartás, amelyet a Szentlélek áraszt annak elméjébe és szívébe*, aki képes megnyílni testvérei szenvedése iránt, és felismeri bennük Isten képmását. Kérjük tehát a zsoltár szavaival: “Taníts meg számba venni napjainkat, hogy eljussunk a szív bölcsességére!” (Zsolt 90,12). A *szív bölcsessége*, amely Isten ajándéka: ebben foglalhatjuk össze a Betegek Világnapjának gyümölcseit.

2. *A szív bölcsessége: szolgálni testvéreinket.* “A vaknak úgy szolgáltam, hogy a szeme voltam, a sántának meg én voltam a lába”. Jóbnak az a beszéde, amely e mondatot tartalmazza, kifejezésre juttatja a szolgálatot a szükséglet szenvedők iránt ennek az igaz embernek a részéről, aki meglehetősen tekintélynek örvend, és tiszteletreméto hely illeti meg a város vénei között. Erkölcsi tartását megmutatja a tőle segítséget kérő szegények iránti szolgáló szeretete, és az is, ahogyan gondoskodik az árváról és az özvegyről. (uo, 12-13)

Hányan vannak ma is olyan keresztények, akik nem pusztán szavaikkal, hanem a valódi hitben gyökerező életükkel tanúsítják, hogy ők “a vakok szemei” és “a sánták lábai”! Olyan emberek, akik a folytonos gondoskodást igénylő betegek mellett vannak, akiknek szükségük van segítségre ahhoz,

hogy meg tudjanak mosakodni, fel tudjanak öltözni, táplálkozni tudjanak. Ez a szolgálat, különösen akkor, ha időben elhúzódik, fáradtságossá és nehezzé válhat. Viszonylag könnyű néhány napig végezni a szolgálatot, ám nehéz valakiről hónapokon, vagy egyenesen éveken át gondoskodni, főképpen akkor, amikor ez az illető köszönetet sem tud mondani érte. És mégis, a megszentelődés hatalmas útja ez! Ezekben a pillanatokban különösképpen is számíthatunk az Úr közelségére, és az Egyház küldetésének is különleges támaszai vagyunk.

3. *A szív bölcsessége: testvérünk mellett állni.* A beteg ember mellett eltöltött idő szent. Isten dicsérete, amely hasonlónak tesz bennünket Fiához, aki “nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak és odaadja az életét váltságul sokakért” (Mt 20,28). Jézus maga mondta: “úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok volnék” (Lk 22,27).

Kérjük élő hittel a Szentlélektől a kegyelmet, hogy megértsük: mekkora értéke van, ha elkísérjük, sokszor szavak nélkül, ezeket a testvéreinket, időt szentelünk nekik, s ők a mi közelségünk és törődésünk révén érezhetnek vigasztalást és szeretetet. Mekkora hazugság rejtezik ezzel ellentétben bizonyos kifejezésekben, amelyek az “élet minőségéről” beszélnek, hogy elhitessék: a betegséggel súlyosan megterhelt életet nem érdemes élni!

4. *A szív bölcsessége: kilépni önmagunkból testvérünk felé.* Világunk olykor elfelejti annak az időnek az értékét, amit a beteg ágya mellett töltünk, mivel mindenki siet, tenni, termelni akar, és megfélemledik az önzetlenségről, a másokról való gondoskodásról, a másik ember ápolásáról. E magatartás mögött sokszor a langyos hit húzódik meg, amely megfélemledik az Úr szavairól, aki ezt mondta: “Értem tettétek” (Mt 25,40).

Ezért szeretnék ismét emlékeztetni, “az ‘önmagunkból a testvér felé való kilépés’ abszolút prioritására, amely a minden erkölcsi törvényt megalapozó két főparancs egyike, s a legvilágosabb jel ahhoz, hogy mérlegre tegyük a lelki növekedés útját, amelyen Isten teljességgel ingyenes ajándékozására válaszul járunk” (vö. *Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 179). Az Egyház missziós természetéből fakad “a felebarát iránti tevékeny szeretet, a megértő, segítő és támogató együttérzés” (uo.).

5. *A szív bölcsessége: szolidaritást vállalni testvérünkkel anélkül, hogy elítélnénk őt.* A szeretetnek időre van szüksége. Időre a betegek ápolására és időre a meglátogatásukra. Időre ahhoz, hogy mellettük legyünk, ahogyan Jób mellett voltak barátai. “Hét nap és hét éjjel mellette ültek a földön, és egyik sem szólt hozzá egy szót sem. Látták ugyanis, hogy igen nagy a fájdalma” (Jób 2,13). Ám Jób barátai elrejtették magukban egy negatív ítéletet vele kapcsolatban: azt gondolták, hogy balsorsa Isten büntetése valamilyen vétkéért. A valódi szeretet azonban osztozás ítélet nélkül, nem várja el a másik személy megtérését. Távoll áll tőle a hamis alázat, amely valójában elismerést vár és tetszeleg saját jócselekedetében.

Jób tapasztalata hiteles választ csak Jézus kereszttáldozatában kap, amely az Isten velünk vállalt szolidaritásának legmagasztosabb tette: teljesen ingyenes, teljesen irgalmas. Ez a szeretet

válasza az emberi fájdalom drámájára, különösen az ártatlan fájdalomra, amely mindig része Krisztus feltámadt testének. Ezek azok a megsicsóult sebek, amelyek egyszerre jelentenek botrányt hitünk számára, ugyanakkor meg is erősítik hitünket (vö. *Homília XXIII. János és II. János Pál boldoggáavatásán*, 2014. április 27).

Még akkor is, amikor a betegség, az egyedüllét, a fizikai tehetetlenség úrrá lesznek odaajándékozott életünkön, a fájdalom tapasztalata kiemelkedő helyszíne lehet a kegyelem továbbadásának és olyan forrást jelenthet, amelyből a *szív bölcsességét* meríthetjük. Így értjük meg, hogy Jób, élettapasztalata leszűrésekor kijelentheti Isten felé fordulva: “Azelőtt csak hírből hallottam felőled, most azonban saját szememmel láttalak” (Jób 42,5). A szenvedés és a fájdalom titkába merült személyek, ha ezt hittel fogadják el, élő tanúi lehetnek a hitnek, amely képes lehetővé tenni a szenvedés elfogadását, noha az ember a maga értelmével soha nem képes azt teljesen felfogni.

6. A Betegek Világnapját Mária anyai pártfogásába ajánlom, aki méhébe fogadta és világra hozta a megtestesült Bölcsességet, Jézus Krisztust, a mi Urunkat.

Ó, Mária, Bölcsesség Széke, járj közben édesanyánkként minden betegért és azokért, akik gondoskodnak róluk. Add, hogy szenvedő felebarátaink szolgálatában, és a fájdalom tapasztalatában befogadhassuk és növelhessük magunkban a szív igazi bölcsességét.

A mindnyájatokért mondott könyörgést apostoli áldással kísérem.

Vatikán, 2014. december 3.

Xavéri Szent Ferenc emléknappja

FERENC